

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica" izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 8. sušca 1895.

List 10.

Sedmi je sveti zakon.

Letošnji pastirski list prevzvišenega ljubljanskega gospoda kneza in škofa v 14 točkah obravnava svetost sv. zakona. Globoko zajemana tvarina meri na zboljšanje in posvečevanje družinstva in družbinstva, in „Danica“ jo bode prinašala zlagoma.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža milosti

knezoškof ljubljanski,

vsem vernikom svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!

V svojem lanskem pastirskem listu postavil sem vam sveto družino za vzgled, ki ga posnemajte, da postanejo svete tudi vaše družine.

Toda kakor je podlaga družine zakon, tako je tudi podlaga svetosti v družini svetost zakona. Le ondi, kjer se ima zakon za nekaj svetega in kjer se zakon sveto derži, le ondi moremo tudi pričakovati sveto družinsko življenje.

Zato, predragi v Gospodu! namenil sem se v tem letu vam govoriti o zakonu ter vam pokazati:

1. kako svet je zakon sam na sebi;
2. kaj morate storiti, da bodo tudi vaši zakoni sveti in Bogu dopadljivi.

I.

Kadar hočemo govoriti o svetosti kake stvari, vprašamo: v kaki razmeri, v kaki zvezi je ta stvar z Bogom? Ker le v toliko je sveta, v kolikor se nanaša na Boga in je v zvezi z Bogom. Podoba nam je sveta, ako nam predstavlja Boga

ali njegove svetnike: kraj nam je svet, ako je posvečen službi božji. Naše misli so svete, ako so obrnjene na Boga: naše besede, ako slavé Boga: naša dela in opravila, ako so uravnana po božji postavi. Naše serce je sveto, ako ljubi Boga, najvišje bitje.

Ako hočemo tedaj spoznati svetost zakona, vprašati moramo tudi pri njem: v kakem razmerju, kakí zvezi je zakon z Bogom.

1. In tu nam pravi naša sveta vera pred vsem: zakon je svet že vsled svoje ustanovitve. Pervi zakon je namreč neposredno delo božje: kar pa prihaja neposredno od Boga, najsvetejšega, to more biti edino le sveto.

Kakor je božja vsemogočnost dala življenje prvemu možu in prvi ženi, tako je tudi Bog sam hotel nekako drugovati pri prvem zakonu, ko je prvo ženo pripeljal k prvemu možu. (I. Mojz. 2. 22.)

Bog sam je raztegnil blagoslavljačo svojo roko nad prva zakonska ter je blagoslovil v njih tudi vse zveze njunih potomcev. (I. Mojz. 1, 28.)

Da je bil zakon v raju postavljen prej, predno je prekletstvo božje zemljo zadelo: da je bil postavljen, ko dela božja še niso bila oskrunjena z grehom in ko sta prva človeka še v nedolžnosti in svetosti hodila pred Bogom — vse to je zopet dokaz za svetost zakona.

Tako je tedaj zakon neposredno delo Boga samega, kar tudi Kristus naravnost poterjuje, ako o njem pravi: „Kar je tedaj Bog združil, tega naj človek ne loči.“ (Mat. 19, 6.) — zares sveto in za človeštvo preimeno delo!

2. Zakon pa ni le svet vsled svoje ustanovitve, ampak dalje tudi zaradi tega, ker je po

svojem pomenu poklican, da na prav poseben ljudem pomaga k svetosti.

Bog stvarij tega sveta ni poklical v življenje zato, da bi je prepustil potem same sebi, ampak hotel je, da mu vsaka stvar služi po svoje ter s tem doseže svoj namen. S čudovito raznoverstnostjo svojih stvarij hotel je razodeti svojo neskončno mogočnost, modrost in dobrotljivost, človeka pa privedi do spoznanja teh svojih popolnostij, ter s tem vsprejemati od njega čast, ki pristojna njegovemu božjemu veličanstvu. Ob enem pa je hotel človeka na tak način dvigniti nad vse pozemsko, dvigniti ga k sebi, stvarniku, ter ga privedi k oni blaženosti, ki se edina prilega njegovemu razumnemu bitju. Zato imenuje sv. Avguštin (super ps. 76.) najvišjo, da celo modrost človekovo to: da spozna, da vse, karkoli je, je od Boga in zavoljo Boga. In zato pravi isti svetnik (op. de cogn. verae vitae): Bog je človeka vstvaril, da spozna Boga, najvišje dobro: da v tem, ko spozna Boga, ljubi Boga, in da v tem, ko ljubi Boga, poseduje Boga; in pa v tem, ko poseduje Boga, vživa Boga. To je namen stvarjenja sploh.

Kar je hotel Bog pri vseh stvareh, to je hotel in hoče tudi pri zakonu. Tudi tukaj noče samo, da človek živi, marveč hoče pridobiti ž njim jednega služabnika božjega, jednega vdeleženca svoje lastne blaženosti in zato jednega svetnika več. To je velika in sveta misel, ki jo ima Bog o sv. zakonu, in s tem se dviguje zakon nad vse zgolj posvetno ter dobiva verski značaj. Ta misel spremljati mora tudi tiste, ki hočejo stopiti v zakonski stan. Tudi ti se morajo povzdigniti nad zgolj posvetno in nad to, kar tlačí človeško pamet (Modr. 9, 15.), in ne smejo nikdar izgubiti izpred očíj Gospoda, svojega Boga, ne gledé sebe, ne gledé tistih, katere jim hoče Bog v njihovem zakonu izročiti. „Midva sva namreč otroka svetnikov,“ morajo tudi oni govoriti s Tobijem in Saro, „in se ne smeva tako družiti, kakor neverniki, ki Boga ne poznajo.“ (Tob. 8, 5.)

3. Zakon ima toraj namen voditi ljudi k Bogu. Ta svoj namen dosega zakon pred vsem z medsebojnim posvečevanjem zakonskih in njihovih otrok: dosega ga s tem, da posvečuje moža po ženi, ženo po možu, otroke po očetu in materi. (I. Kor. 7, 14.) In koliko prilike in povoda daje zakon za to!

Sam na sebi je že zakon sposoben, da človeka napravlja resnega. Negotovost, ki se derži vsake pozemeljske stvari, skerb, katero prevzame zakonska drug za družega in oba za družino: bridkost in terpljenje vsake verste, ki pride

prej ali slej: vse raznoverstne stiske zakonskega stanu so pač pripravne, da učé človeka tudi moliti. Ako pa ne moli, potem je zanj še toliko huje; potem je še toliko nesrečnejši.

Koliko prilike potem zatajevati samega sebe in še premagovati, terpeti in molčati tudi pri najboljši pravici; z eno besedo: koliko zares junaške čednosti, ki jo zakon tako pogosto zahteva in za katero more dati moč le sveta vera!

Tako je zakon zares dobra šola čednosti, ki ponuja zakonskim naprej in naprej priliko, da se zatajujejo in premagujejo samega sebe ter da opravljajo razna dela telesnega in dušnega usmiljenja. Vse to je potrebno povsod, kjer ljudje drug z drugim občujejo; koliko potrebnejše šele v tesnem krogu družine, kjer so posamezni člani dan na dan navezani drug na družega in imajo priliko opazovati prav od blizu in okušati prijetne a tudi neprijetne lastnosti drug družega. Z vsem tem tedaj zakon človeka prisili, da posvečuje samega sebe. Kjer tega ne doseže, kjer zakonska tega nauka ne razumeta, kjer ne slušata raznoverstnih nagibov ali recimo, kjer se ne udasta sili, ki ju nekako žene, da vadita drug družega v čednosti ter sama sebe posvečujeta: ondi je najmanjša posledica medsebojno odtujenje: prav pogosto pa postane njuno zakonsko življenje pravi pekel, čeprav se kažeta po zunanje še tako srečna in zadovoljna.

(Dalje nasl.)

Kitica cvetic.

Na grob † župnika Val. Sežuna

vsadil M. P.

(Dalje.)

In nada je blagodejna cvetica v pozemskem življenju: v težavnih dnevih v tej solzni dolini teši in krepi človeške otroke z božjo močjo: „Kako mnogo je Tvoje usmiljenje, o Bog! človeški otroci upajo pod senco Tvojih peruti.“ (Psal. 35, 8.) Trudapolni so človekovi zemski dnevi: „Vojska je človekovo življenje na zemlji, in dnevi njegovi so kakor najemnikovi dnevi. Kakor hlapec hrepeni po senci in kakor najemnik željno čaka konca svojega dela.“ (Job. 7, 1.) Vsak Adamov sin ima trudapolno življenje že po naravi, odkar je razžaljeno božje veličastvo dejalo. „Bodi prokleta zemlja v tvojem delu; v trudu se boš od nje živil vse dni svojega življenja.“ (I. Mojz. 3, 17.) In vsak prerojeni božji otrok, Kristusov vernik, se mora truditi s trdom milosti, da dela dobro: „Trudi se kakor dober vojak Kristusov.“ (I. Timot. 5) Gospod sam je dejal: „Ako hoče kdo priti za menoj; naj zataji sam sebe, in vzame svoj križ, in hodi za mano.“ (Mat. 16, 24.) In On je terpel nam v vzgled: „Kristus je terpel za

nas, vam zapustivši vzgled, da sledite Njegova pota." (I. Pet. 2.) Od zunaj in znotraj pritiskajo na človeka viharji in stiske, viharji sveta in viharji serca: „Zunaj boji, znotraj strah.“ (II. Kor. 7, 5.) Zunaj izven človeka preganjanja, znotraj strah pred zlim in grehom: „Zunaj ji bo pokončal meč, in znotraj strah, mladenča in deklico, dojenca in sivčka.“ (V. Mojz. 42, 25.) Pravični se mora boriti s premnogimi sovražniki: to so očitni preganjalci vernikov: „Gori so šli po širjavi zemlje in so ostopili tabor svetnikov in ljubo mesto“ (Razod. 20, 8.); to so krivoverci, zapeljivci bodo rastli, v hudobiji se motili, in v zmoto napeljevali“ (II. Timot. 3 13.); to so hudobni duhovi: „Ni se nam vojskovati zoper meso in kri, ampak hudobne duhove v podnebnju.“ (Efež 6, 12); to so sovražniki v človeku, hudo poželjenje: „Meso poželi zoper duha, duh pa zoper meso.“ (Gal. 5, 17.) Treba je človeku dosti truda in napora, če hoče ostati in napredovati v dobrem: treba je božje zapovedi spolnovati, in to je težko: „Ki napravljáš trud, so zapovedi“ (Psal. 93, 20); treba je moliti, in to je težko: „Trudim se z vpitjem, moje gerle je zamolklo, moje oči pešajo“ (Psal. 68, 4); treba je jokati za svoje in za bližnjega grehe, in to je težko: „Utrudil sem se v svojem zdihovanju, vse noči perem svojo posteljo, s svojimi solzami močim [svoje] ležišče“ (Psal. 6, 7); treba je hoditi po tesni poti zatajevanj; in to je težko: „Kako ozka so vrata, in tesna je pot, katera pelje v življenje! in malo jih je, kateri jo najdejo“ (Mat 7, 14). Vojskovati se mora človek in truditi proti vsem sovražnikom, zunanjim in notranjim: proti preganjalcem s prenašanjem; proti zapeljivcem z božjim mečem, z božjo besedo. Proti vsemu trudu in naporu pa se navduševati k poterpežljivosti, ki rodi upanje. „Opašite ledja svojega serca, bodite trezni in zaupajte popolnoma v milost, katera se vam ponuja v razodenje Jezusa Kristusa“ (I. Pet. 1. 13.) On, ki človeku pošilja stiske in nadloge v zemskem življenju, daje tudi tolažilo in krepilo, upanje: „Hvaljen budi Bog in Oče Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki je nas zavoljo svojega velikega usmiljenja prerodil v živo upanje po vstajenju Jezusa Kristusa od mrtvih, v nestrobljiv in neognjušen in nezvenljiv delež prihranjen v nebesih.“ (I. Petr. 1. 3.)

(Konec tega oddelka nastl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana (Postni govori.) V Šenklažu ima slovenske govore ob nedeljah ob 4ih popoldne dr. Jan. Ev. Krek Tvarina: Kristus, njegovi prijatelji in nasprotniki. Nemške pa P. Leon Lechner S. J. ob petkih popoldne ob 6ih. Tvarina: Jezus križani.

V frančiškanski cerkvi je v ponedeljek 4. t. m. zvečer o 1/2 7ih pričel cerkvene konference za moške preč. P. gvardijan Hugolin Sattner. Nadaljeval jih bode ves postni čas vsaki ponedeljek in vsaki čertek ob imenovani uri. Delavski „Glasnik“ št. 8 k temu pristavlja, kako da se sedanji čas premnogo govori proti veri in proti Cerkvi; pa le malo se jih nahaja, da bi se o tej najvažnejši stvari hoteli podučiti; iščejo le novic in veselic, za resnico jim ni toliko mar. Hvala Bogu, da se bode tudi v beli Ljubljani možakom ponudila prilika poslušati dokaze o najtehtnejših stvareh vsacega človeka. Tudi delavec

naletí mnogokrat na veri nasprotne misijonarje, ki so pa vse kaj družega, kot misijonarji; zato je tudi zanj koristno, da si pridobi dušnega orožja za brambo svoje najsvetejše lastnine, ter se bodo zaupljivo tudi delavci obilno vdeleževali teh govorov. Gotovo je, da inteligentnega govornika bode zlasti tudi previdnejši višji del inteligencije rad poslušal. Saj dušno potrebo vsak čuti in kamen na sercu je marsikterokrat silo težak; izpred govornika ima terpin le par stopinj do kake spovednice, ali pa le nekatere korake do ktere si bodi bližnjih celic, v kateri butaro odloži, velikonočno dolžnost izpolni in gre tako lahak in vesel domú, kakor morebiti že veliko let ni bil. — Ob torkih ob 3 ima ondi postne pridige č P. Hijacint Šega.

Pri sv. Petru ima vsako nedeljo in praznik popoldne ob 2eh navadne postne pridige gosp. Andr. Plečnik (razlaganje križevega pota); ob 4ih popoldne so vojaške postne pridige, in sicer eno nedeljo ima slovensko gosp. Mihael Bulovec, drugo nedeljo pa nemško gosp. spirituval Janez Renier.

Pri sv. Jakobu pridiguje enako gosp. Fr. Ušeničnik (nesreča smertnega greha.)

V Trnovem ima postne govore vsako nedeljo ob dveh č. g. kapl. Fr. Ferjančič, (osebe, ki so pripomogle h Kristusovemu terpljenju.)

Pri prvi konferenci pretekli ponedeljek je bila frančiškanska cerkev gosto napolnjena, po največem čverstih možkih poslušalcev iz vsih stanov, največ delavskega stanú. Govornik je zlasti umoslovno pojasnoval, in dokazoval, da je Bog, kar priča zgodovina, veda, in lastna vest vsacega človeka in serce. Pri vsih ljudeh je bila in je ideja živo utisnjena o Bogu, najvišjem vsegamogočnem bitju. Le nespametnež, po besedah psalmistovih, pravi: ni Boga. . . Bolj, ko je govornik prihajal v jedro tvarine in bolj ko se je koncu bližal, — bolj zanimiv in tehten je bil govor. Klical je brezvercu, ako ne veruje v Boga, naj dokaže, da ga ni: zakaj se pa vojskuje zoper Njega, če ga ni. Kje je pamet? Vzrok njegove nevere je le razkošno življenje, ker se boji Boga — Sodnika. Sklene pa govornik z upanjem v milost Božjo, da jih bo mnogo še pred smertjo razsvitljenih in otetih. — Bog daj!

Po govoru je bil blagoslov s presv. Rešnjim Telesom.

~ **Maribor.** (Postni pastirski list.) (Dalje)
II.

V Gospodu ljubljani verniki! Pogled na Jezusa, kot najpopolnejši uzor prave ljubezni do ljudij, mora pač vsako verno kerščansko dušo in vsako Kristusu udano serce močno vnemati k zvesti nasprotni ljubezni. Kakor pa se ljubezen Gospoda in mojstra različno razodeva, kaže naj se tudi naša ljubezen do Njega raznoverstno. Prevdarimo tudi to resnico natančneje.

1. Svojo pravo ljubezen do Jezusa kažemo dejanski najpervo s tem, da mu v zakramentu ljubezni izkazujemo najvišjo čast in največe spoštovanje. Jezus sam nam je s svojim vedenjem nekako dovolj umljivo namignil, kolika čast in hvala in koliko spoštovanje gre presvetemu zakramentu. Kajti v veliki, dostojno olepšani dvorani na gori Sijonski je pervikrat spremenil kruh v svoje Telo in je tam pervikrat delil sveto obhajilo svojim apostolom, ka-

tere je tudi ravno tam posvetil za mašnike nove zaveze. Sicer je ljubil le siromaštvo. Jaslice so mu bile zibel, mučni križ smertna postelj in podzglavje ternjeva krona. Ali ko je ustanovil najjemenitnejši in najodličnejši vseh zakramentov, ko je postavil zakrament, ki je krona naše svete vere, središče našega vzvišenega bogoslužja, ki je največa čast in najlepši kras katoliške cerkve, praznoval je Zveličar to večnega spomina vredno slavnost v veliki, v visoki, s preprogami in z blazinami čedno pogernjeni dvorani, kakor pripoveduje sv. evangelij (Luk. 22, 12; Mark. 14, 15), slavil je to svečanost v gornjem nadstropju ali v zgornji dvorani, *ἐπιθώροσ*, kakor jo imenuje Dejanje apostoljsko (1, 13) — vse to pa vernikom v poduk in v vedni opomin, da se naj vsikdar z najodličnejšim spoštovanjem in z najpobožnejšim počesčevanjem bližajo temu najveličastnejšemu, ker božjemu zakramentu.

Zatorej pa, predragi kristijani, izkazujte o vsaki priložnosti, ki se vam ponuja, najsvetejšemu zakramentu altarja vso podobno čast, vse dolžno spoštovanje. Kadarkoli obiščete hišo božjo ali jo zopet zapustite, vклонite kolena vselej in pred vsem prav ponižno pred tabernakelnom, kjer kraljuje Jezus v presvetem zakramentu; zakaj v svetem rešnjem Telesu je pričujoč tisti Bog, katerega je Oče nebeški vpeljal med svet, rekoč: *In molijo naj ga vsi angeli božji* (Hebr. 1, 6); pred katerim so Modri iz jutrovega pokleknil in go molili (Mat. 2, 11); katerega so apostoli v Galileji molili, kakor spričuje sveto pismo (Mat. 28, 17; Luk. 24, 52.) Pobožno in spodobno pripogovanje in poklekovanje pred posvečenim altarjem, v katerem je shranjeno presveto rešnje Telo, prinaša nam gotovo prav obilo plačilo. Ako je satan, ki je dobro poznal veljavo in pomen priklanjanja, božjemu Zveličarju za eden edini priklon ponujal vsa kraljestva sveta in njih veličastvo, kaj nam bode še le Jezus Kristus dal za to, kolikorkrat pred Njim z vsem spoštovanjem in z vso pohlevnostjo vклонemo svoja kolena? Takrat je vselej, kakor bi nam govoril iz tabernakelja: Glej, ljubitelj in prijatelj moj, dati ti hočem vse, karkoli potrebuješ za dušo in za telo! Pozdravljajte in poveličujte vse hvale vredni zakrament z vso pohlevnostjo in hvaležnostjo, kolikorkrat se nosi po ulicah in cestah, se nese kot popotnica k bolnikom. Ne sramujte, pa ne branite se, na javnem prostoru poklekniti pred Njim, ki je v javnem vertu za naše zveličanje v smertnih bridkosti *klečal in molil*, kakor piše sv. Lukež (22, 41). Praznujte prelepi praznik svetega rešnjega Telesa kolikor mogoče slovesno in posvečujte ga z vso udano ljubeznijo do Njega, ki gre mimo vaših hiš v slovesnem sprevodu. Pozdravite in molite vselej Jezusa vsaj v duhu, kolikorkrat greste mimo svetišča, kjer v tihi samoti osebno prebiva in svoje ljubeznjivo k sebi vabi, rekoč: *Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bodem poživil.* (Mat. 11, 28).

Posebno pa se obračam do Vas, preljudi duhovni sobratje in sinovi v Gospodu, s prav priserčno prošnjo: Izkazujte vse slave vrednemu zakramentu vselej in povsodi najodličnejše spoštovanje in česčenje, opravljajte sv. mašo z notranjo in unanjo pobožnostjo, obiskujte radi in gostokrat presveto rešnje Telo, skerbite vestno, da se bode dostojno shranjevalo, da se bode ž njim ravnalo častno in spodobno. Pomislite, da je bistvo vašega duhovstva

to, da ste duhovniki prečudežnega zakramenta, da ste služabniki presvete evharistije. Ta misel je navduševala duhovnika Mermillod-a, poznejšega slavnega škofa Lozanskega in Genevskega, da je najsvetejši altarni zakrament priserčno častil, da je o njega ustanovitvi in bistvu, o njega namenu, moči in česčenju o priliki prednašal celo versto prekrasnih pridig. Med poslušalci se je nahajala tudi protestantinja, katero so njegove besede tako ganile, da je sklenila, zmoti se odpovedati in resnico sprejeti, samo ko bi le še izvedela, ali pridigar tudi sam izveršuje, kar zastran presvetega zakramenta tako ostro tirja od svojih poslušalcev. Skrije se v cerkvi, da bi opazovala pridigarjevo obnašanje pred tabernakeljem. Mermillod pride po navadi v cerkev ob času, ko misli, da je sam, gre naravnost k altarju, kjer je bilo shranjeno presveto rešnje Telo, in najpervo z vso spodobnostjo poklekne, potem pa pade na svoj obraz in v največi ponižnosti moli svojega Gospoda in Zveličarja v presvetem zakramentu. Ta pogled tako presune blago gospo, da glasno zajoče, da se odpove in nemudoma prosi za sprejem v katoliško cerkev, katera sama ima resnični nauk o zakramentu altarja.

Med tem pa smem, hvala bodi Bogu, vesel priznavati, da so duhovniki razsežne lavantinske škofije goreči častilci in zvesti ljubitelji vse časti in vse ljubezni vrednega altarnega zakramenta. Pred dvema letoma sem naročil, naj se altarji, na katerih se presveto rešnje Telo pripravlja in trojedinemu Bogu daruje, natančno popravijo in vredijo po liturgičnih predpisih. To naročilo se je povsodi radovoljno in in semtertje celó z mnogimi žertvami izveršilo, tako da sedaj večidel po vseh cerkvah lepe vladikovine altarji ugajajo dotičnim cerkvenim določbam, da so postali prijetne mize Gospove, podobne mizi v obednici zadnje večerje. — Poleg tega se je storilo in se še vedno dela v naši škofiji prav mnogo za okrašenje hiš božjih, za potreno cerkveno opravo, za dostojno obhajanje službe božje. Posebno velike zasluge si je pridobila v tem oziru leta 1881. osnovana družba vednega česčenja presvetega rešnjega Telesa in v podporo revnim cerkvam po škofiji. Prelepa družba šteje že mnogo nad 11.000 udov, ki opravljajo častno stražo pred tabernakelnom in ki so dosedaj darovali 22.137 goldinarjev za društvene namene. Kdo pové, koliko blagoslova, koliko tolažbe in moči se pač iz tabernakelja razliva tje po širni škofiji, ako na tisoče in tisoče udov z globokim spoštovanjem, s serčno ljubeznijo in z nežno pobožnostjo opravlja svoje redne molitvene ure, ako družbeniki vsaj nekoliko zahvaljujejo božjega Zveličarja za neštivilne dokaze njegove neizmerne ljubezni in mu zadostujejo za premnoga žaljenja, zasramovanja in nečasti, ki se mu godé v presvetem zakramentu. O te molitve in milodare, katere udje po svojih zmožnostih darujejo za tako dobre namene, bode Gospod Bog gotovo bogato poplačal, ker je sam obljubil po modrem Siracidu: *Daj Najvišemu po tem, kar je On tebi dal; daj s prijaznim očesom, kar premore tvoja roka; zakaj Bog je vračevalec, in On ti bode sedmero povernil.* (Sir. 35, 12, 13.) (Dalje sledi.)

Poterdilo in še kaj. Poslano prejel 13. febr. (intencije . . .); lahko sem oddal. — Snega in zime imamo dovolj. — Letos mislimo zidati pristojne hiše za presv. nadškofa in za kanonike. Tudi pri seme-

nišču nameravamo cerkev in pa polovico družega krila toliko dovršiti, da bo pod streho." — Broj katoličanov silno napreduje. Letos je popis naroda; radovedni smo koliko nas je v Sarajevu. Serčno pozdravljeni. Jeglič

V Sarajevu 28 febr. 1895.

Iz Bosne. (Trojni postni čas v Bosni Stradež in naprave.) Letos sošlo se je tako, da se v jednom času postijo tri različne verske družbe na vshodu in na pragu vshoda, v Bosni.

Tako imenovani pravoslavni ali verniki vzhodnih kerščanskih, žal, razkolnih cerkvá imeli so v nedeljo štiridesetnico „poklade," pust, mesopust in siropust. Ta dan imajo bolje pojedine; toda pusta — „fašinga," v pomenu besede in podobi, kakor ga obhajajo v večernih deželah, oni nimajo.

Sedaj obhajajo silno strog in oster post; ne uživajo mesa, ne maščobe, ne masla, niti sira, in ne jajec.

V ponedeljek, 25. sveč. popoldne, naznanil je gromoviti strel iz topov, da zvečer se začne mesec ramazan, ter mahomedski cel mesec dolgi post. Mahomedanci se najstrožje postijo po dnevi, ker od svita v jutro, pa do mraka zvečer nič ne jedó, ne pijó, niti pušijo tobaka. Petkrat v dnevju se v obilnem številu zbirajo v bogomoljnici ali džamiji k skupni molitvi in veronauku, govorom in predčitanju iz korana.

Ipak v tem svojem postu obilno mesa in najboljih jedil pojedó, ter sedaj v ramazanu največ potrošijo; mnogi se zbog boljih in obilnejih jestvin in pijače, kave, celó zadolžijo, in to vse v nočéh. Po noči idejo svirači (piskači), godci in bobnjači po vseh ulicah mesta ali sela, vasij, in napravljajo hruščečo „turško muziko," da „moslime" — mahomedce vzdramljajo in naznanjajo pojedine. Ako dojde ramazan v poletju, je ta mahomedski post res težaven, ker so kratke noči, dnevi pa dolgi in vroči; akoprav se po noči mesa in dobrih jedil najedo, jih po dnevi žeja jako muči.

Letos pa je došel ramazanski post jim v mesec sušec, in je še zima in noči daljše, torej seljački mahomedci še nimajo dela na polju; zato jim bode post igrača in zabava. Vsako leto se ta moslimski post devet dni prej začne in tako v teku nekoliko let obide vse mesce v letu; to pa zato, ker ne vedó pravzaprav, v katerem mesecu in ktere dni se je postil njihov prerok Mahomed, bežeč iz Meke v Medino. Ipak se v tem svojem času po verskih ukazih svojih še bolj strogo deržijo in se po svojem veronauku greha skerbno varujejo. Po zveršitku mesečnega posta imeli bodo najslavnejše praznike „Bajram" tri dni z obilno slovesnostjo, bučnim strelom in s „turško muziko"; in to došlo bode ravno naš cvetni teden.

Rimokatoliki zapostili smo se pepelnično sredo; v naši biskopiji je dovoljeno o nedeljah jesti meso, druge dneve pa mleko, sir, jajca, maslo in tudi svinjska maščoba; za to se pa opravi v nadomeščenje vsaki dan tri očenaše in Zdrava Marija, in toliko čast Očetu itd., pa apostolska vera. Večina bosanskih rimokatolikov se pa strogo postí, brez polajšave.

Tako je v Bosni sedaj noč in dan post. Katoliki in Gerki ali pravoslavni se postijo povse v noči, a mahomedci povse po dnevi...

Mnogo, osobito seljaškega (kmetijskega) ljudstva ima pa to zimo veliki in silno težavni post. Lansko leto spomladi bila je moča, niso mogli pravi čas koruze in družih poletnih setev vsejati, nato postala je pa silna suša; pridelalo se je prav malo slabe koruze, ki je glavni živež Bosancev; družih pridelkov tudi pičlo; oddali so tretinjjo in desetinjjo, a njim je prav malo ostalo. Mnoga sela in večina bosanskih družin, osobito v našem okraju, nimajo nič živeža. V hudem pomanjkanju hodijo cele trope seljakov prosit vlado za pomoč. Vlada posojuje jim določeno število denarjev s prav malimi obrestmi, da si žita kupujejo in si stradaje telesno življenje ohranijo; ali koliko bo še treba in koliko bodo morali se zadolžiti, predno bode to leto kaj živeža prirastlo, ker debela snežena odeja še krije zemljo v marciju in in vedno še pada novi sneg.* In ko bi bila tudi dobra in bogata letina, ako vse povernejo, zopet ne bodo imeli zadostno potrebnega živeža za drugo leto. O ubogi seljaki — kmetovalci! O sirotna stradajoča deca!

Nastopil je zopet sv. Jožefa mesec, marcij, v katerem se ženin preblazene Device Marije, varh in rednik Kristusov, še bolj in osobito časti. Tudi rimokatoliški Slovenci ga častijo, a želeti je, da bi sv. Jožefa, posebno v tem mesecu še vse bolj, več, dostojneje in splošneje častili, posnemovali, prosili, se njemu priporočali. Potrebe so mnoge in velike, dušne in telesne. Iskreno, zaupljivo in vedno pa prosimo v tem mesecu sv. Jožefa za milost pravega in istinitega spreobrnjenja k Bogu, za vernitev h Kristusu, da bi bili pravi, odločni, koreniti, jedernati in neustrašljivi kristijani rimo-katoliški, živoverno-pobožni, čednostni in verli Slovenci; nikakor pa ne čenčasti in omabljivi strankarji, vedno barvo preminjajoči cincarji, ali pa katoličanje samosvoje posebne verste in pojmov! Naj se odveržejo razna strankarska imena, pa tudi krinke, naj si bodo konservativne, krivopomenljivo-liberalne, radikalne, naprednjaške i dr. Le nobene stranke ne, nego bodimo pravi kerščanski rimo-katoličani, Slovenci in Avstrijanci. Prosimo sv. Jožefa nebeškega zaščitnika, varha našega in vse Slovenije, velepotrebnega dušnega in telesnega kruha. Krušni oče Jezusov ga nam bo gotovo izprosil, ako se bomo prizadevali za pravičnost in storili vse, kar je v moči in zmožnosti naši.

Prosimo pa tudi v imenu Jezusa, Marije in sv. Jožefa: spominjajte se, dragi Slovenci, potrebnih velekoristnih rimo-katoliških naprav med bratskim narodom jugoslavenske Bosne, osobito zavoda sirotnih dečkov v Marija-Zvezdi in naprave Rožnovenške Kraljice. Vsi častilci sv. Jožefa pa ta njegov mesec spominjajte se na novo zidane zelo potrebne cerkve sv. Jožefa v Prjedoru, da bi se s pomočjo milodarov vaših zamogla ta hiša Božja in sv. Jožefa letos vsaj toliko zgotoviti in opraviti, da bi se prihodnjo zimo zamogla v njej opravljati presv. služba Božja. Sveti Jožef vam bode bogat povračnik in priprošnjik!

Rožnovenške Kraljice griček; Brežičani 28. svečana. (Iz osebnega pisma.) Te dni je tudi pri nas v Bosni obilo snega zapadlo; starega snega je pod novim mnogo, zdolej pa zemlja tala, bati se je, da bodo na mnogih krajih ozimina žita pognila, oso-

*) Kakor pri nas.

bito ako kmalu duška ne dobijo. Vse okolo nas je veliko pomanjkanje in stradež. družine splošno nimajo že od Božiča zerna za mlin, ne fižola, ne zelja, niti krompirja. Sreča bila je, da smo mi lansko leto malo koruze vsejali, pa toliko več pšenice in reži, ki je srednje obrodila; mnogo so dečki kruha pojedli, tudi drugim potrebnim smo ga delili, hvala Bogu! še je toliko zerna, da upamo do novine imeti potrebnega kruha; mislili smo, da ga bomo kaj zamogli prodati in imeti za razne nujne troške: za sol, olje, obleko itd., pa ni mogoče, ker vedno je mnogo sirot, ki prosijo kruha, moke in krompirja o tem letošnjem stradežu. Zima še vedno dalje pritiska, vse na okolo zmanjkuje tudi kerme za živino; toraj tudi uboga živina ima tukaj post in stradež.

Dobrotljivost Božja po priprošnjah Marije Device in sv. Jožefa nam je čudovito podelila, da smo na dobrodelnem posestvu lansko sušno leto toliko pridelali, da zbog živeža skromno shajamo in še drugim delimo. Oh prazno je delo in pridelki brez „žegna“ iz nebes! Tudi malo, ako ima blagoslov Božji, mnogo tékne.

Silno me pa skerbi, kako bodem pomagal četerim verlim ubogim dijakom na srednji gimnaziji, koji so na brigi moji zbog stroškov; do velike noči sem jih oskerbel, ali ne znam, kako jih bom nadalje, ker vlepotebnihi pomočkov ni.

Za sedaj moram tu še za vse sam skerbeti, posestvo čuvati in v umnem obdelovanju zemljišča napredovati, ker prej je bilo jako zapuščeno in mnogo z germovjem zaraščeno. Veleč opat bi radi, da bi vse do kraja spopolnil in doveršil; ker vidijo, da sem dosedaj, v primeri kolikor je moč, z malimi pomočki toliko pridobil, popravil, na novo pridelal, storil in zboljšal. Toda jako sem oslabeł, pomočkov več ne dobim, zatoraj ne morem. Letos bom se še trudil vse sam vzdržavati in voditi; ako se ne ojačim, bodem jeseni jim vse prepustil, naj sami začno, vodijo in vzdržujejo, in potem zidajo zavod z rožnovensko cerkvijo. Upam pa, ko bi le tri mesece imel duhovne in telesne počitnice, bi se še vterdil in zamogel pripomagati. Oh v Loreto bi jako rad šel, potem, mislim, bi bil ves osvežen. Rožnovenske Kraljice naprave začetek, pa zidava nove cerkve sv. Jožefa ste me posivili pred časom...

Zaupljivo se priporočamo Vam v sv. spomin. Mi z dečki bomo pa opravljali mesečno pobožnost v čast sv. Jožefu tudi za Vas in v namen Vas. Serčni pozdrav po presv. sercih Jezusa, Marije in sv. Jožefa! hvaležni
br. A. M.

Sarajevo. Postni pastirski list verhbosanskega nadškofa in metropolita dr. Jožefa Stadlerja je prav izvirno in znamenito delo, namrač potančna obravnava o padcu prvih staršev in izvirnem grehu. V globočini duše, me je vselej žalilo, pravi prevzvišeni nadpastir, kadar koli sem bral ali slišal, da se tako lakomiselno tolmači greh naših prvih starišev, ter človek, greh njihov začne izgovarjati kot kako neznatnost, in kazen zanj preojstra. Obravnava je v nepredolgem pastirskem listu prav lepo in umoslovno rešena v zadovoljnost učenih in manj učenih.

Prevzvišeni škof bosanski in sriemski dr. Jožef Jurij Strossmayer v letošnjem postnem listu razpravlja ljubezen do Boga in bližnjega in oboje z oziranjem na terpljenje in smert Jezusovo

na skrivnost odkupljenja in prepород vesoljnega sveta; potem pa kakošna mora ljubezen biti itd. Delo to je jako lepo.

V Sarajevski stoljnici je bilo pustno nedeljo cel dan izpostavljeno presv. Rešnje Telo, namreč od 6ih zjutraj do 6ih zvečer. Presvitli nadškof z drugim duhovstvom, bogoslovci, redovniki so se menjali celi dan v molitvi pred Najsvetejšim, in o vsakem času je prihajalo tudi verno ljudstvo molit. Poslednjič je bil blagoslov z Najsvetejšim. V cerkvi usmiljenih sester je bila 26. sveč. ravno ta pobožnost.

Postne pridige so v naslednem redu v stoljni: Vsako nedeljo ob 4ih popoldne pridiguje preč. g. Štefan Hadrovic (hervaško). Vsaki petek ob 6ih popoldne čč. oo. jezuiti (nemško). Za vojake bo govor 28. svečana in 21. sušca (rumunski); 7. in 28. sušca nemški; 14. sušca in 4. aprila magjarski. Vsaki pot ob 4ih popoldne.

Razgled po svetu.

Amerikanske novice. V Wiskonsinu, kakor piše „Amerik. Slovenec,“ namerjajo Frideriku Baragu postaviti spominek, ker ta naš rojak je bil visoko zaslužen za ono državo.

V Bivaku, v rudniku Kontonu, je podsulo dva Italijana. Č. g. Matija Bilban je došel tje pogrebna opravila za nju zveršit.

Varite se nagle jeze! V hiši nekega kmeta je nedavno vstal prepir. Mož je med prepikom ženo vergel iz hiše in potem še 15letnega otroka. Čez nekaj časa so našli otroka mertvega zunaj hiše, in zdaj mož in žena žalostno dogodek eden na drugega zvrčujeta.

Neki župnik Rev Samuel G. Smith menda hoče sklic ti prihodnje poletje mednarodni shod in vabi na shod ljudi vseh vérstev. Obljubili so pričujoči biti nadškof Ireland in več družih odličnih katoličanov, tudi več protestanških škofov je obljubilo sodelovanje. Tako zborovanje bi bilo lahko v duh Leona XIII, ako bi duh božji vodil zbornike. Leonov véliki duh zedinjevanja se je razširil na vse strani svetá.

Od mesca grudna l. l. Slovenci v Hangh villu so prav posebno hvaležni našemu preč. g. Fr. S. Sušterčiču iz Jolietu, ki jih je uslišal in prišel k njim ljudski misijon obhajati 13. in 14. grudna

V Perhamu je guverner Nelson pomilostil Jurija Miller-ja, kterege je bila sodnija zarad lovskih prestopkov obsodila na večletno ječo. Kot odslužnemu vojaku in sicer z dobrim imenom je Nelson nježovo prošnjo naglo uslišal.

Varite se pijanosti! V soboto večer, o božičnem času, se je „farmer“ (kmet) Mak-Ginis v hlevu pijan ulegel, in zaspal je za vselej!

Nedeljskim dersavcem in dersavkam. V Litchfield-u Min., ste se dersali v nedeljo gospodičinji E. Nelson in J. M. Baith, — led je odjenjal in pogreznili ste se obe v jezero Cassey-Lake.

Zoper otročje vlačugarstvo. V Montrealu ustanovila se je prav koristna družba v varstvo ženstvu in otrokom. Ta naredba daje mestnim občanom pravico določiti, ob katerem času morajo vsi otroci biti doma. Policija sme vsacega zapreti, kteri bi se čez določene uro potikal po ulicah

in kaznovani bodo starši, kateri dovolijo otrokom brez nadzorstva pohajkovati po ulicah. — Sporočitelj pripoveduje, kako je bilo v njegovi domovini; kadar je zvonilo „Ave Marija,“ so mati zaklicali: Otroci, zdaj pa le domu, molit spat!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec sušec (marc. 1895.)

a) Glavni namen:

Duh molitve.

(Konec.)

To je „sinovski duh,“ v tem duhu kličimo in prosimo Boga: „Aba (oče)!“ Če se bomo tako obnašali do Boga, potem bomo imeli tisto ljubezen, katera izžene strah iz serca in ki spričuje v našem sercu, da smo otroci Božji. Če nas bo ta duh oživil in vodil in nam navdajal zaupanje v molitvi, potem bomo imeli vedno mirno dušo, in sicer zato, ker bomo na tak način v pravem razmerju do svojega Gospoda in Stvarnika; tudi ni mogoče, da bi si drugač ohranili in vterdili nadnaravno življenje svoje duše, da bi ostali in rastle v milosti Božji. Ljudovik Granaški nam razlaga to z lepim primerom. Pravi to-le: „Rastlina ima korenine v tléh, serka iz njih moč in more se le tako razvijati in rasti; zakaj, če jo kdo izpuli, rastlina kmalu usahne, ker več ne more dobivati moči iz zemlje. Prav to velja tudi o človeški duši in o njegovem duhovnem življenju: le tedaj se bo ohranilo to življenje, če bo imelo svoje korenine v Bogu tako, kakor jih ima rastlina v terdnih tléh; da pa more duša ohraniti to življenje, v to dobiva svojo moč od Boga le po molitvi.“

Res, vse svoje nadnaravno življenje dobivamo od Boga in po našem Gospodu Jezusu Kristusu; pomislimo le na priliko o vinski terti in mladikah, ki nam jo je povedal Izveličar, in ki je vsakomur umljiva. Treba ni torej ničesar drugega, kakor da se z Bogom združimo, kar najtesneje moremo; tako se bo to nebeško življenje razlivalo brez konca na nas. V to pa pomagamo mi najložje z molitvijo. Saj nam daje pač molitev tista krila, na katerih se dvigujejo k Bogu; v molitvi se pogovarjamo z Bogom, slavimo Njegovo vsegamogočnost in modrost, v molitvi ga zahvaljujemo za dari, ki smo jih prejeli po Njegovi dobroti in Njegovem usmiljenju; prosimo ga novih milostij, ponižno priznavajoč, da jih sicer nismo vredni, pač pa silno potrebni in da prav zato terdno upamo, da nam jih bo podelil dobri, neskončno modri in vsegamogočni nebeški Oče.

V sv. pismu bi se torej komaj dobilo še kaj drugega, k čemur bi nas svete knjige tolikokrat in tako krepko opominjale, kakor nas navračajo k tej ponižni in sinovski molitvi. Kako zelo da je to želel naš Gospod, kako nam je zabučeval, da naj molimo vedno in neprenehoma, to vé vsak. Opomnim naj le še to, da je nazadnje prosil svoje učence in po učencih tudi nas to-le: „Čujte z menoj, čujte in molite, da ne pridete v skušnjavo.“ Njegovi apostoli so tudi vedno spodbujali vernike, da naj molijo; sv. Cerkev želi, da naj bi nikoli ne minul dan brez molitve, in v resnici duhovni nikoli ne prenehajo moliti; mnogo redov nima druge naloge, kakor da skerbe

zato, da bi nikoli ne utihnile molitve, dokler ne pridemo v rajsko veselje; potem bo pač utihnila uboga zemeljska molitev, zadelala bo pa večna hvála in slavljenje blaženih korov.

Torej „Sursum corda“ — kvišku serca k nebeskemu Očetu!

b) Posebni nameni:

10. **Druga postna nedelja. Štirdet ss. mučencev.** Obnovitev umetnosti v duhu kerščunstva. Najbolj stiskane duše. Odpadli redovnik.

11. **S. Firmin.** Zatretnje prekucije. Od strašne suše obiskovana dežela. Oprostitev od duhovne tmine.

12. **S. Gregorij Veliki.** Avstrijsko-ogerski škofje. Jezusova družba. Duhovni in obhajanci. Pomoč v hudih dušnih stiskah.

13. **S. Teodora.** Družbe za razširjanje dobrih katoliških spisov. Zoper slabe naklepe. Na živcih in pljučah bolni.

(Dalje sledi.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe — Neka dobrotnica, da bi na priprošnjo sv. Jožefa in sv. Antona Pad. dosegla neko posebno pomoč, goreče priporočena v molitev. — Dve na duhu bolni osebi za pomoč priporočeni Mariji, sv. Jožefu in sv. Ant. Pad. — Tri strašno černe duše, za ktere je ognjena postelja v peklju pripravljena, ako se na Marijino prošnjo čudež ne zgodi. — Velik dobrotnik za pomoč v hudi boleznii za dušno in telesno pomoč na priprošnjo Matere B. in sv. Jožefa. — Bolan mladeneč v M. za zdravje, če je Božja volja. — Bolehen g. duhoven prav serčno priporočen N. lj. G. za pomoč. — Neka velika revščina za pomoč. — Neka dobrotnica priporočena v dober namen.

Zahvala.

Kdor se v nadlogah, boleznii in krivičnem preganjanji nahaja, zateče naj se zaupno v priprošnjo k sv. Jožefu in Mariji prečisti Devici, prosi naj stanovitno ter iz pravega namena, in gotovo bode uslišan.

Tega prepričal sem se v ravnokar pretečenem času sam, kar s tem javno poterjujem.

Slava in čast sv. Jožefa in Mariji prečisti Devici, ki nikogar ne zapustita, ki se k njima z zaupanjem zateka . . .

Dobrova, dne 25. febr. 1895.

M. Rant, nadučitelj.

Listek za raznoterosti.

Pripravnški dom. Prinesla je „Danica,“ ni davno, gorko spodbudovanje, da naj bi se povzdignila v Ljubljani za šolske pripravnike posebna naprava. Kako se čuti in spoznava potreba za taki vstav, kažejo že prvi, znameniti darovi v ta namen; ki naj bodo tu poznarnjeni: Neimenovan mladinec ljub (I) 1000 gld. — P. n. prelat dr. Čebašek 100 gld. — Neimenovan duhoven ljublj. škofije 100 gld. — Preč. g. kan. A. Zamejic 50 gld. — Pokojni g. Žiga Bobinec 50 gld. — Plem. g. Globočnik Sorodolski na Dunaju 50 gld. — Č. g. Žvan Fr., kapelan v Šmarjeti

15 gld. — Č. g. Birk Fr., mestni kapelan v Kranji 10 gld. — V. č. g. Peter Erjavec, župnik v Terbovljah 5 gld. — V. č. g. Tavčar Ivan, župnik v Lešah 5 gld. — V. č. g. Bizjan Ivan, župnik na Berdu 5 gld. — V. č. g. Schweiger Fr., župnik v Radovici 5 gld. — V. č. g. Boncelj Fr., župn. upravnik v Dažgošah 3 gld. — Neim. dobrotnik 3 gld. — V. č. g. Sajč Mih., župn. v Štangi 2 gld. 60 kr. — V. č. g. Jenko Štefan v Podragi 2 gld. — Č. g. Poljak Martin, admin. v Ajdovščini 2 gld. — Č. g. P. Konrad Stazinski 1 gld.

Vojaški nabori se bodo zopet veršili naslednja dva meseci po raznih mestih in krajih. O tej priliki se pogosto gojijo hudi neredi, pijančevanje, razgrajanje, kričanje itd. Reč je toliko hujša, ker se ob enem skrini sveti postni čas. Marsikateri mladenič se o tej priliki ves ogerdi in zasluži pogubljenje, ko je bil poprej dober, negrajan sin svojih skerbnih starišev in je vestno spolnoval božje in cerkvene zapovedi; bilo je pa malo ur zadosti, da je napravil svojo mladeniško lepoto! Gg. duhovni pastirji imajo priliko v cerkvi, še posebno pa pri tako imenovanih „izpreševanjih“ mladenčce podučevati in jih svariti pred ostudnimi nečednostimi, ker neprecenljiva je škoda, ako se dober mladenič pohujša, spridi in spači!

Ena misel, ako je komu po volji. Rado se zgodi, da kak dijak, ki je sicer lepo nraven in dober mladenič, pa je vendar po kaki nezgodi v enem ali drugem šolskem polletju v šoli propadel in mora šolnino plačati! Kako si bo taki pomagal? V večji šoli je že morebiti, sicer pa tako ubožen, da starši, če jih ima, še 20 vinarjev ne premorejo: kje še le 20 gld. Mislimo, da povsod poznajo svoje ljudi in svojo mladino: — kaj, ko bi se za takega mladenčca ki mu nikakor ne kaže šolo na kol natakniti, napravila v zadevni fari zbirka dobrih oseb za ponesrečenega dijaka. — ali morebiti en „ofer“! S tem bi bil marsikateri dober mladenič otét, ohranjen, in vsa fara bi čez kaj časa imela nad njim veselje. Poskusite v takem slučaju. Sevé, da to bi bilo svetovati le v prid pošteni dijakom, kjer je očitno, da jih je vergla zgolj nesreča; ne pa lenuhom ali nehvaležnim zanikarnejem, kateri niso podpore vredni. Svoje dni je imel na gimnaziji en sam profesor vse tvarine, razun veronauka, in ker je dobro poznal mladeniče, je klasifikacijo nekako edinostno ravnal, marsikteremu, ki je bil sploh dober in priden, je nekoliko prizanesel, zlasti v manj važnih tvarinah; zdaj pa, ko ima vsaka tvarina svojega učitelja, so nektera spričevala čudna strašila; ker nima vsak mladenič enake zmožnosti za vse tvarine, da ta ali ta ima skoro vse hvalno in izverstno, ali saj po večem lepe rede, pa je vendar oglóbljen za 20 gld. in če jih nikakor ne more skup spraviti, more pa šoli slovo dati; kajti en sam „nichtgenügend“ mu je zaklenil šolska vrata.

Marija-Zvezda. (Poterdilo.) Danes, 22. t. m. sem prejel po nakaznici 41 gld. 40 kr. (namreč, zbirka „Zgodnje Danice“ za sirotišnico oo. Trapistov v Marija-Zvezdi v prid bosanskih dečkov). Sprejmite za dobroto globoko iz serca: „Bog-plačaj!“ ljubi Bog povračaj tisučero... Kar se tiče dobrega, Br. M. Alfonsa, imamo v njem odkritoserčnega, poštenega, vseskozi verlega in vernega moža, ki me vselej razveseli, kolikrat se snideva in je ono posestvo („Marije rožnovenske“ pri Prjedoru), hvala Bogu, v dobrih

rokah, kajti je silo priden in neutrudljivo delaven. (Ondi namreč sirote sprejemlje, na prvo roko omika, podučí in potem vodi v Marija-Zvezdo.)

Ponavljam svojo zahvalo in bivam z vsim spoštovanjem... hvaležni
Br Dominik,
opat l. r.

Prošnja do „Amerikanskega Slovenca.“ Ti, pobratime unkray velike luže, si nam Slovencem že enkrat prav dobro postregel, ker si nam prinesel napise (adrese) vsih naših prečast. in čč. gg. duhovnih rojakov, ki so raztreseni po širni Ameriki; ali bi ne hotel tudi letos tako storiti? Kakor namreč pri nas, tako se tudi pri Vas kaj spremeni od časa do časa, in naši ljudje nas večkrat prosijo: povejte nam, kako se naredi napis na tega ali onega gospoda v Ameriki; pa ne moremo jim vselej postreči — saj z gotovostjo ne. Tebe, „Slovenec Amerikanski,“ močno berejo po naši deželi; ako torej storiš to dobroto, bode nam in mnogim vstreženo. Hvala lepa že naprej, pa tudi veselo novo leto in prav serčen pozdrav!
Vr.

De vanitate mundi. — Posvetna nečimurnost.

Valete mundanae deliciae vanae!
Amantes fallaci deluditis spe,
Ut fumus peritis, ut sonus transitis.
Vos jam non valetis, decipere me,
Valete mundanae, deliciae vanae!
Amantes fallaci deluditis spe.

Sat diu lusistis, ac me decepistis,
Occludite mendax dulcisonum os:
Vox Jesu amoena, dulcedine plena,
Se cordi instillat, ut coelicus ros.
Sat diu lusistis, ac me decepistis,
Occludite mendax, dulcisonum os.

Ad sidera pergo, me Deo immergo,
Cor totum transscribo, et animam do:
Tacete syrenes, ad coeli petennes
Deliciae fontes, ad flumina sto.
Ad sidera pergo, me Deo immergo,
Cor totum transscribo et animam do.

Sed unicus meus jam sponsus est Deus,
Principium, finis aeternus amor:
Nec mundus, nec caro, nec daemon amaro
Cupidinis telo transverberat cor,
Sed unicus meus jam sponsus est Deus,
Principium, finis, aeternus amor.

T. M. P. Z. Zagrab.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: »Za kruhe sv. Ant. 30 kr. na čast sv. Jožetu zoper bolezen v glavi. Sprosite pomoč veliki pomočniki! — Neimenovana 4 krone iz hvaležnosti Bogu in sv. Jožetu za naglo zadobljeno zdravje vsled storjene obljube. — G. Jož. Raktelj »kot kruhe sv. Antona 2 gld. — H. L. za posebno potrebno pomoč sv. Antona in sv. Jožeta v telesnih potrebah 7 gld. — M. P. v zahvalo in prošnjo kot »kruhe sv. Antona 5 gld. — J. P. v dober namen 2 gld. — Č. g. župnik Sim. Zupan 3 gld., namen: »za duše v vica«. — Preblaga gospa Jemčeva 5 gld. »za kruhe sv. Antona.« — »Za kruhe sv. Antona« bolan mladenič, da bi mu Bog dodelil ljubo zdravje.